

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: J. L., narozen X,
bytem R. 1336/13, P.,
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, IČ 70890366,
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. PK-DSH/15783/17 ze dne 3. 1. 2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím č. j. MMP/271005/17 ze dne 8. 11. 2017 shledal Magistrát města Plzně žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu). Těchto přestupků se žalobce měl dopustit tím, že dne 12. 5. 2017 v Plzni jel rychlostí nejméně 68 km/h v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/h a při silniční kontrole nepřeložil řidičský průkaz. Za to mu magistrát uložil pokutu ve výši 2 000 Kč. Magistrát při rozhodování vyšel ze spisového materiálu vedeného Policií ČR, o jehož obsahu neměl pochybnosti. Dále správní orgán vyšel ze svědeckých výpovědí zakročujících policistů

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

a z písemného vyjádření žalobce. Listinné důkazy spolu se svědeckými výpověďmi prokázaly bez důvodných pochybností, že žalobce oba přestupky spáchal.

2. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu nedoplnil. Žalovaný toto odvolání následně zamítl naříkaným rozhodnutím a rozhodnutí magistrátu potvrdil. Protože žalobce neuvedl, v čem spatřuje věcnou nesprávnost rozhodnutí, popř. jeho nezákonnost či vady řízení, žalovaný přezkoumal rozhodnutí a jemu předcházející řízení z hlediska souladu s právními předpisy v celém rozsahu a neshledal žádné pochybení magistrátu. Nad rámec tohoto žalovaný uvedl, že neshledal ani žádné vady ve věcné správnosti rozhodnutí, které by vedly k nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí. Magistrát podle žalovaného postupoval v souladu se zákonem, provedl potřebné důkazy a spolehlivě prokázal, že se žalobce přestupků dopustil. Nelze pochybovat o skutečnosti, že vozidlu žalobce byla naměřena rychlost jízdy 71 km/h (68 km/h po odečtení toleranční odchylky), tedy žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost nejméně o 18 km/h, a nelze pochybovat ani o skutečnosti, že žalobce při silniční kontrole na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz.
3. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil *žalobou*. Namítl zejména, že odůvodnění materiální stránky přestupku spočívajícího v nepředložení řidičského průkazu nebylo správním orgánem řádně zdůvodněno. Žalobce uvedl, že nedošlo k žádnému prodlení či omezení průkazného zjištění či ověření dat ve vztahu k řidičskému oprávnění řidiče, neboť žalobce předložil všechny ostatní doklady, mj. i občanský průkaz, a policisty byl tak snadno a rychle vylustrován a ztotožněn pomocí služební mobilní aplikace. Dle žalobce tak materiální stránka přestupku spočívajícího v nepředložení řidičského průkazu vůbec nebyla naplněna. Současně žalobce namítl, že správní orgán naplnění tohoto znaku přestupku řádně nezodůvodnil, neboť jeho úvahy byly pouze obecné, nezohledňující konkrétní okolnosti případu. Žalobce dále uvedl, že ani odůvodnění materiální stránky překročení rychlosti není přezkoumatelné, neboť i v tomto případě správní orgán uvedl vágní úvahy. Správní orgán nijak nepopsal, jaké konkrétní skutečnosti hodnotil, jak je hodnotil, a s jakým výsledkem. Správní orgán se vůbec nezabýval povahou daného úseku a adekvátností rychlostního limitu 50 km/h, což je přitom z hlediska závažnosti překročení rychlosti podle názoru žalobce to nejdůležitější. Jedná se o periferii, kde se vyskytuje minimum chodců. Z těchto důvodů dle názoru žalobce nemohl být nikdo ohrožen tím, pokud by v daném úseku jel skutečně rychlostí 68 km/h, jak je mu kladeno za vinu. Žalobce dále uvedl, že rychlostní limit 50 km/h je v daném úseku neadekvátní a takové omezení svobody pohybu není proporcionální, a tedy ani zákonné. Porušování stanoveného rychlostního limitu v odůvodnitelné míře (zde cca do 70–80 km/h) není dle žalobce možné sankcionovat, neboť se jedná pouze o důsledek nezákonného excesu při stanovování rychlostního limitu v neodůvodněně nízké míře. Žalobce navrhoval nechat vypracovat znalecký posudek znalcem z oboru dopravy k otázce adekvátnosti rychlostního limitu v tomto úseku. Žalobce dále namítl, že správní orgán řádně neodůvodnil a neprokázal, že by k přestupku skutečně došlo v obci ve smyslu silničního zákona, tj. § 2 písm. c). Správní orgán se totiž nijak nezabýval tím, zda k měření rychlosti došlo v úseku, který byl označen značkou „Začátek obce“ a „Konec obce“, jakož se nezabýval ani tím, zda se úsek nachází v zastavěném území. Správní orgán z § 18 odst. 4 silničního zákona bez dalšího dovodil rychlostní limit 50 km/h, ačkoliv toto ustanovení obsahuje i další rychlostní limity pro obec v závislosti na tom, o jaký druh pozemní komunikace se jedná. Tímto se však správní orgán již nezabýval, a jeho závěr o platném rychlostním limitu je tak nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Správní orgán také pochybil při výměře výše

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

pokuty, když nepřihlédl ke kritériím v § 37 až 40 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, neboť rozšíření zákonných kritérií pro výměru sankce je pro obviněného příznivější. Správní orgán nezohlednil ani podstatné polehčující okolnosti, které žalobce zmínil v rámci žalobních námitek ohledně nenaplnění materiálního znaku jednotlivých přestupků. Žalobce je názoru, že je nespravedlivé, pokud mu magistrát uložil rozhodnutím stejnou pokutu, jakou mu předtím uložil příkazem. Samotným vedením řízení vznikla žalobci újma, která měla být do pokuty započtena. Žalobce dále namítl, že správní orgán porušil zákaz dvojího přičítání, neboť hodnotu naměřené rychlosti hodnotil dvakrát v neprospěch žalobce. Nesprávné je dle žalobce i hodnocení zavinění obou přestupků. Výrok rozhodnutí prvního stupně je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých magistrát rozhodl [§ 11 odst. 1 písm. b), 13 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb.]. Ve výroku též chybí ustanovení právního předpisu, podle kterého byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení. Správní orgán rovněž překročil svou pravomoc, když výrokem závazně určil, že pokutu a náklady řízení musí žalobce uhradit poštovní poukázkou nebo bezhotovostním převodem. Dále žalobce namítl, že je nezákonný ověřovací list rychloměru, neboť byl vydán v rozporu s § 14 správního řádu. Nezákonné bylo i měření rychlosti skrytým způsobem. Takový postup je excesem a výstup z takového měření je nepoužitelným důkazem, neboť se jedná o důkaz získaný v rozporu s právními předpisy. Správní orgán se ani nezabýval účelem měření a neodůvodnil, proč od naměřené rychlosti odečetl odchylku 3 %. Jeho rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný také změnil rozhodnutí prvního stupně, aniž by se to promítlo ve výroku rozhodnutí a zatížil tak rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost, neboť výrok a odůvodnění je v rozporu.

4. Žalovaný ve *vyjádření* uvedl, že materiální stránka přestupků byla nepochybně naplněna. Skutečnost, že žalobce ukázal vyfocený řidičský průkaz, nijak zásadně nesnižuje společenskou nebezpečnost jeho protiprávního jednání. Řidičský průkaz na fotografii byl rozpoznatelný jen dle tvaru a barvy kartičky, nebylo zřejmé, zda není upravován, a zda je pravý. Materiální znak přestupku byl naplněn i u překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci nejméně o 18 km/hod., neboť nešlo o překročení rychlosti banálního charakteru. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zcela dostačující. Právně nevýznamné je tvrzení žalobce, jak se mu silnice jeví. Prokazatelně se jednalo o úsek v obci, kde byl žalobce povinen dodržet rychlost stanovenou zákonem. Žalobci nepřisluší hodnotit adekvátnost rychlostního limitu. Žalovaný postupoval procesně i hmotněprávně dle právní úpravy účinné do 30. 6. 2017 (zejména podle zákona č. 200/1990 Sb.), protože nebyl důvod k užití zákona č. 250/2016 Sb. účinného od 1. 7. 2017. Kritéria uvedená v zákoně č. 200/1990 Sb., byla formulována demonstrativně nikoliv taxativně, stejně tak je to i v rámci nové právní úpravy. Zákon č. 250/2016 Sb. je sice podrobnější, ale stále demonstrativní výčet polehčujících a přitěžujících okolností sám o sobě nemůže mít za následek užití nové právní úpravy. Magistrát zohlednil veškeré okolnosti zjištěné ve prospěch i neprospěch žalobce a nebyl důvod zohlednit postih v disciplinárním řízení, neboť o takové skutečnosti nebyl žádný poznatek a ani žalobce jej netvrdil. Uloženou pokutu považoval žalovaný za řádně odůvodněnou a přiměřenou skutečnosti, že žalobce byl postižen ve společném řízení za spáchání dvou přestupků. Magistrát neměl žádný důvod pochybovat o zákonnosti provedeného měření rychlosti, protože žalobce žádnou námitku v tomto smyslu nevznnesl, jeho rozhodnutí tedy nelze mít za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
5. Žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

6. Příznačné pro žalobu je, že uvádí velký počet žalobních námitek směřujících proti řízení před magistrátem a jeho rozhodnutí, aniž by je žalobce uplatnil v přestupkovém řízení. Nejde přitom o námitky, které by nebylo možno uplatnit již před správními orgány. Tím se tedy žalobce připravil nejen o jejich posouzení v obou stupních přestupkového řízení, ale omezil tím i možnost jejich posouzení v řízení před soudem (srov. rozsudky NSS č. j. 1 As 83/2013-60 ze dne 4. 12. 2013, č. j. 10 As 36/2019-33 ze dne 15. 8. 2019 a usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 10 As 24/2015-71 ze dne 2. 5. 2017, č. 3577/2017 Sb. NSS). Správní orgány za toho stavu totiž mohly posoudit jen ty skutkové a právní otázky, které byly nezbytné pro jejich rozhodnutí. Neměly důvod se vyjadřovat ke každé myslitelné výhradě žalobce.
7. Stejně tak příznačné je i to, že jde o námitky typově uplatňované v přestupkových věcech napříč Českou republikou, které v převažující míře nepřinášejí nové právní otázky, ale pouze opakování již judikovaného. Lze proto usoudit, že žalobci jde především o zbytečné zatěžování soustavy přestupkových orgánů a správních soudů spíše než o ochranu jeho veřejných subjektivních (hmotných) práv. Jakkoliv se to nemůže přímo promítnout do výroku soudu o věci, z hlediska odůvodnění není důvod, proč by žalobce měl dostat podrobnou odpověď na každou jeho jednotlivou námitku, o jejíž nedůvodnosti se bez obtíží mohl sám přesvědčit jak z výstižné a ucelené argumentace napadených rozhodnutí žalovaného a magistrátu, tak z veřejně dostupných zdrojů judikatury. To platí tím spíše pro řadu faktických tvrzení žalobce, z nichž žalobce, ač zastoupen advokátem, ani výslovně nedovozuje nezákonnost rozhodnutí žalovaného (srov. odst. 11–12 usnesení sp. zn. I. ÚS 2161/17 ze dne 10. 8. 2017). Přesto soud přistoupil k podrobnějšímu vypořádání některých námitek, neboť tomu byl kasačně vázán rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 260/2019-37 ze dne 9. 4. 2020.

K odstavcům 3 až 11, 33 až 35 žaloby

8. Nedůvodné jsou námitky žalobce o nedostatku společenské škodlivosti nepředložení řidičského průkazu. Zákon o silničním provozu jasně stanoví povinnost řidiče mít u sebe řidičský průkaz a na výzvu policisty je předložit ke kontrole [§ 6 odst. 7 písm. a) a odst. 8]. Nesplnění této povinnosti je přestupkem [§ 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu]. Platí přitom, že v běžně se vyskytujících případech naplnění formálních znaků přestupku je dána i materiální stránka přestupku (odpovídající společenská škodlivost), ledaže jsou přítomny takové okolnosti, které by ji závažným způsobem snižovaly (srov. rozsudky NSS č. j. 5 As 104/2008-45 ze dne 14. 12. 2009, 2011/2010 Sb. NSS., č. j. 1 As 118/2012-23 ze dne 27. 9. 2012 a další). Ty v souzené věci nenastaly, neboť postačuje již ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu (srov. rozsudky NSS č. j. 1 As 24/2013-28 ze dne 6. 6. 2013, č. j. 6 As 187/2016-23 ze dne 7. 9. 2016 a další).
9. Účelem povinnosti řidiče mít řidičský průkaz u sebe je především usnadnění identifikace řidiče a rozsahu jeho řidičských oprávnění v reálném čase a za ztížených podmínek silniční kontroly (policisté vstupují do provozu, který je svou povahou zvláště nebezpečný, zastávka hromadné dopravy využita k zastavení žalobce slouží především jinému účelu, což zvyšuje riziko kolizní situace). Z pouhé fotografie řidičského průkazu v mobilním telefonu nelze ověřit jeho pravost a tudíž ani usoudit o správnosti v něm uvedených údajů (srov. § 103 odst. 1 zákona o silničním provozu, § 53 odst. 3 správního řádu). Policisté tak byli fakticky nuceni prověřit oprávnění žalobce jinými prostředky. Vůči fotografii řidičského průkazu pak nelze ani uplatnit pravomoc k jeho zadržení (§ 118b zákona o silničním provozu).

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

10. Je proto bezvýznamné tvrzení žalobce o tom, že nedošlo ke zdržení kontroly, protože policisté řidiče vždy lustrují. Povinnost policistů prověřit kontrolované osoby v elektronickém systému nemá žádnou souvislost s tím, že prvotním prostředkem identifikace je řidičský průkaz, a že jeho absence ohrožuje zákonem chráněný zájem na bezproblémovém průběhu silniční kontroly. Společenskou škodlivost jednání žalobce tedy správní orgány posoudily správně a způsobem odpovídajícím tomu, že žalobce v přestupkovém řízení nevznesl žádné námitky.
11. Nelze pak přisvědčit ani tvrzení žalobce, že jednal v omluvitelném právním omylu. Žalobce byl jako řidič povinen se seznámit s pravidly zákona o silničním provozu. Údajného omylu se tedy mohl vyvarovat (§ 17 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky). Bez významu je tvrzení o omylu žalobce jako polehčující okolnosti, neboť tato údajná polehčující okolnost nemohla být známa správním orgánům. Nemohly ji tedy zohlednit a je na žalobci, aby nesl následky své svérázné procesní taktiky. Ostatně, povinnost mít řidičský průkaz u sebe, je ze zákona naprosto jasná, takže její neznalost by byla jen projevem hrubé nedbalosti žalobce. Není tedy zřejmé, proč by to mělo být ve prospěch žalobce.
12. S ohledem na výpověď zasahujících policistů Š. a H. (č. l. 64, 68 správního spisu) pak magistrát srozumitelně, logicky a na věc přiléhavě vysvětlil, že žalobce si byl vědom, že má mít řidičský průkaz u sebe a má se jím vůči hlídce prokázat. Bez přiměřených důvodů ovšem spoléhal na to, že předložením fotografie průkazu zájem na identifikaci a bezproblémovém průběhu kontroly neohrozí. Jednal tedy vědomě nedbale.

K odstavcům 12 až 21 žaloby

13. Nedůvodné jsou i námitky vůči společenské škodlivosti překročení nejvyšší povolené rychlosti. Žalobce překročil povolenou rychlost v obci nejméně o 18 km/h. Měrou nikoliv nepatrnou tedy porušil svou povinnost a ohrozil zákonem chráněný zájem na bezpečnosti a plynulosti provozu. I v této oblasti je odůvodnění napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím magistrátu konkrétní a dostatečné.
14. Je přitom zcela bez významu, zda se žalobci rychlostní limit 50 km/h jeví jako vhodný, neboť povinnost jej dodržovat mu ukládá zákon. Pokud ten žalobci nevyhovuje, opravným prostředkem jsou volby (čl. 18 odst. 3, čl. 19 odst. 1, čl. 41 odst. 2 Ústavy ČR), nikoliv žaloba proti rozhodnutí správního orgánu. V tom ohledu jsou iracionální úvahy žalobce o „odůvodnitelné“ míře porušování rychlosti. Porušení může být odůvodněno existencí krajní nouze, nikoliv nechutí žalobce řídit se zákonem a dopravním značením. Něco jiného je zákonodárcem tolerovaná míra porušení zákona, která se v souzení věci projevila právě tím, že zákon pro přestupek žalobce nepředepisuje obligatorní trest zákazu činnosti, ač údajně nebyl s to ani poznat, že se nachází v krajském městě.
15. Z těchto důvodů soud neprovedl navržené důkazy, neboť nejsou pro přezkum rozhodnutí o přestupku významné, a z hlediska představy o povaze komunikace jsou i nadbytečné – o ní ostatně jasně vypovídají podklady z portálu GIS Správa – Plzeň na č. l. 12–16 správního spisu.
16. Tvrzení žalobce, že neviděl dopravní značení „Začátek obce“ je pak opět bez významu pro přezkum rozhodnutí žalovaného. Ze správního spisu je zjevné, že žalobce se nacházel v

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

obci a nemohl o tom mít žádných pochyb (srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 183/2012-50 ze dne 20. 3. 2013, č. 2855/2013 Sb. NSS): byl změřen v místě se zástavbou, městskou hromadnou dopravou, (úrovňovými) křižovatkami řízenými světelnými signály, což plyne jak z fotografií na č. l. 4, 14, 15 (autosalon Opel, pouliční osvětlení, trolejové vedení), tak i mapy na č. l. 12, 13, 16 (autobusové zastávky, rodinné domy, ústřední hřbitov). I kdyby tedy neviděl odpovídající dopravní značení, okolí vozovky svou povahou jednoznačně odpovídalo běžné komunikaci v krajském městě, nikoliv dálnici či silnici pro motorová vozidla (srov. i § 5 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích). Ostatně ani sám žalobce nejel v pravém jízdním pruhu, jak by se mimo obec slušelo (§ 12 odst. 1 zákona o silničním provozu).

17. Závěr o platném rychlostním limitu 50 km/h v daném úseku vyplývá z výpovědi policistky Š. a policistů H. a Č., kteří při ústním jednání 13. 9. 2017 jasně uvedli, že v místě měření platila obecná úprava rychlosti (č. l. 63, 67, 71 správního spisu), tj. nejvýše 50 km/h v obci podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Ani sám žalobce ostatně netvrdil, že by viděl značku upravující rychlost odlišně, a nenabídl ani jiný důkaz o své skutkové verzi děje.

K odstavcům 22 až 32 žaloby

18. Úvahy magistrátu o druhu a výměře sankcí jsou přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné. Magistrát vzal v úvahu *v řízení prokázané* okolnosti a uvedl, zda je hodnotil ve prospěch či neprospěch žalobce. Hlediska, jimiž se ukládání sankcí řídí, byla a jsou vyčtena příkladmo (srov. rozsudky NSS č. j. 1 As 305/2017-32 ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 80/2020-36 ze dne 17. 6. 2020), takže postup magistrátu nebyl v rozporu se zákonem. Nebyl důvod, aby se magistrát vyjadřoval ke všem možným kritériím za situace, kdy k jejich užití nebyly dány skutkové důvody („právní omyl“ žalobce o povinnosti mít u sebe řidičský průkaz, neprokázané disciplinární potrestání), nepředstavují polehčující okolnost (okolnosti překročení rychlosti jsou naopak přitěžující) nebo je magistrát za polehčující nepovažoval (předložení fotografie řidičského průkazu). Nebyl pak důvod vypořádat se ani s rozhodovací činností v obdobných případech, protože žalobce neuplatnil tomu odpovídající námitku, a zákon takovou povinnost správního orgánu nestanoví. Stejně tak neukládá povinnost uvádět konkrétní míru vlivu, kterou jednotlivé okolnosti měly na rozhodnutí (srov. odst. 38–39 rozsudku NSS č. j. 9 As 246/2019-58 ze dne 21. 5. 2020).
19. Žalobce dále tvrdil, že při ukládání trestu měla být zohledněna nečinnost magistrátu při postupu v přestupkovém řízení. Nijak však neurčil, v čem měla tato nečinnost spočívat, takže jde o námitku nezpůsobilou založit důvod k přezkumu napadeného rozhodnutí (řádný žalobní bod musí alespoň v základu uvést *konkrétní skutkové* a právní důvody namítané nezákonnosti, tedy vylicít, proč se žalobce domnívá, že byl magistrát dva měsíce nečinný). I kdyby tak udělal, doba údajné nečinnosti se nejeví jako významná pro výměru správního trestu (srov. rozsudek NSS č. j. 9 As 56/2019-28 ze dne 16. 5. 2019). Samotné vedení řízení pak nepředstavuje zvláštní újmu, protože řízení standardně uložení trestu předchází. Není proto důvod promítat je do úvah o trestu.
20. Lichá je námitka žalobce, že mu byla opakovaně a nespravedlivě uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Je to pokuta uložená v mezích zákonné sazby a z ničeho neplyne, proč by v přestupkovém řízení měla být uložena pokuta nižší, než která byla uložena příkazem (srov. § 87 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., § 90 odst. 3 zákona č. 250/2006 Sb.). Žalobci

byla za týž skutek uložena táž pokuta s týmž odůvodněním. To se jeví jako předvídatelné a zákonné. Právě tato kritéria jsou podstatná pro soudní přezkum, nikoliv subjektivní spravedlnostní představy žalobce [k právu a pořádku na tomto světě srov. odst. 6 odlišného stanoviska J. F. a závěr odlišného stanoviska V. K. ke stanovisku pléna sp. zn. Pl. ÚS-st. 39/14 ze dne 25. 11. 2014 (ST 39/75 SbNU 707; 297/2014 Sb.)].

21. Nebyl ani důvod, aby správní orgány zvažovaly odstup od spáchání přestupku jako důvod pro snížení sankce, protože žalobce odpovídající námitku neuplatnil a žádný zjevný, právně významný odstup ve věci dán nebyl. Samotné konstatování žalobce o tom, že má povinnost zaplatit náklady řízení pak opět nepředstavuje žalobní bod, protože chybí nejen konkrétní argumentace, ale i samotné tvrzení o nezákonnosti. Lze proto jen uvést, že takové rozhodnutí odpovídá tomu, že žalobce podáním odporu vyjádřil přání „plného“ přestupkového řízení, ve kterém ovšem neuspěl.
22. Správní orgány neporušily zásadu dvojího přičítání, neboť míru překročení rychlosti a z ní plynoucí prodloužení brzdné dráhy hodnotily jako celek a pouze jednou v neprospěch žalobce. Rozhodnutí magistrátu není vadné ani v tom, jak odůvodnil neuplatnění mimořádného snížení pokuty podle § 44 zákona č. 250/2016 Sb. Mimořádné snížení výměry pokuty je institutem výjimečným, který je správní orgán oprávněn, nikoliv povinen využít. Správní orgán tak může, pokud nejsou splněny podmínky pro využití jiných institutů (například upuštění od uložení správního trestu), reagovat na situaci, že by pokuta byla nepřiměřeně přísná i v této nejnížší možné výměře. Magistrát však zjevně dospěl k závěru, že trest je namístež uložit a ve věci nebyly dány žádné zjevné důvody, které by vedly k úvahám o potřebě trest mimořádně snížit. Žalobce ostatně žádné konkrétní důvody ani netvrdil.
23. Postup správních orgánů je bez vad v tom, že braly jako přítěžující okolnost střední hustotu provozu. Jde totiž o individualizované posouzení věci – magistrát jasně uvedl, že šlo o střední hustotu provozu v blízkosti obchodního centra na víceproudém průtahu Plzni, která spojuje město s dálnicí D5. Z hlediska obecně aplikovatelné skutkové podstaty ohrožovacího deliktu podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu tak jde o jednání více ohrožující konkrétní účastníky provozu na pozemních komunikacích, než obdobný skutek spáchaný ve středním provozu v K. Na fotografii z radaru je ostatně jasně vidět jiné vozidlo, jehož řidič mohl při vjezdu do křižovatky oprávněně očekávat, že mu ostatní účastníci provozu neztíží průjezd tím, že nedodrží zákonem předepsanou rychlost.

K odstavcům 36 až 38 žaloby

24. Výrok rozhodnutí magistrátu není vadný, neboť je z něj zřejmé, podle jakých speciálních ustanovení hmotněprávních i procesních ustanovení kterého předpisu rozhodoval (žalobcem označená obecná úprava § 11 odst. 1 a § 13 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. nebyla pro výrok významná). Je zřejmé i ustanovení, podle kterého vznikla žalobci povinnost uhradit náklady řízení. Konstatování žalobce o tom, že náhrada nákladů řízení mu byla uložena podle již zrušené vyhlášky, pak opět nepředstavuje žalobní bod. Žalobce totiž netvrdí, že šlo o nezákonný postup („žalobce poukazuje“ na fakt), a proč by tomu tak

mělo být (například proto, že tato vyhláška nebyla ve věci aplikovatelná; srov. však § 112 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb.).

25. Uvedl-li magistrát, že žalobce je povinen zaplatit pokutu a náklady řízení poštovní poukázkou nebo bezhotovostně, neznamená to, že by žalobce nemohl provést platbu i jiným způsobem. Tyto způsoby jsou mu ostatně známy, neboť na ně odkázal v žalobě, a jeho zástupce to ostatně činí v řadě žalob (srov. rozsudky NSS č. j. 9 As 282/2018-36, KS v Brně č. j. 73 A 24/2018-36 ze dne 31. 10. 2019, či KS v Ostravě č. j. 18 A 7/2018-43 ze dne 9. 7. 2018). Neuvedení všech možných způsobů platby proto nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Jeho zrušení by ostatně nevedlo k odstranění právní moci rozhodnutí o přestupku, což zřejmě žalobce očekává, neboť rozhodnutí o nákladech je samostatným (a samostatně zrušitelným) rozhodnutím (srov. § 79 odst. 2 správního řádu).

K odstavcům 39 až 51 žaloby

26. Námitky směřující vůči ověřovacímu listu nemají význam pro posouzení věci za situace, kdy z nich žalobce nedovozuje nesprávnost měření rychlosti. Odečet odchylky měření pak představuje úpravu skutkového stavu ve prospěch žalobce (myšlenkový postup při poznávání skutkového stavu bez důvodných pochybností), takže tím nemohla být porušena jeho veřejná subjektivní práva. To platí tím spíše, že žalobce nezpochybnil výsledek měření. Jde samozřejmě i o otázku opakovaně judikovanou a důvody odečtu jsou i obecně známy (srov. i rozsudek NSS č. j. 1 As 80/2020-36). Nebyl tedy důvod tento postup blíže odůvodňovat. Měl-li žalobce dojem, že odchylku magistrát vypočetl nesprávně, mohl uplatnit řádný žalobní bod a uvést, proč se tak domnívá, a proč by to mělo být nezákonné.
27. Nedůvodné jsou námitky vůči měření rychlosti z neoznačeného vozidla policie. Kromě toho, že jde opět o otázku judikovanou (srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 266/2019-48 ze dne 19. 11. 2019), lze jen uvést, že právní předpisy zjevně počítají s „neoznačenými“ vozidly policie (správně služebními vozidly, které nemají zvláštní barevné provedení stanovené v § 12 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 122/2015 Sb.). Zákon přitom nijak neomezuje měření rychlosti pouze na vozidla, která toto zvláštní barevné provedení mají.
28. Účel měření samozřejmě dodržen byl – bezpečnost provozu na pozemních komunikacích se zvýší již jen tím, že hlídka policie působila individuálně preventivně vůči žalobci, který podle svého tvrzení nepoznal, že je v obci, a navíc se domníval, že sám může posuzovat, zda je třeba dodržovat zákon o pozemních komunikacích. Pro případ budoucí návštěvy Plzně je tedy žalobce autoritativně informován o tom, že místo označené ve výroku magistrátu se již nachází v obci (krajském městě), a že i zde zákon pro žalobce platí bez ohledu na to, zda právě vidí služební vozidlo policie se zvláštním barevným provedením.
29. Zjevně nedůvodné je i tvrzení žalobce o ztrátě odvolání. Žalobce měl možnost se odvolat a také se odvolal. Zřejmě však neměl, co by rozhodnutí magistrátu vytkl, neboť neuvedl žádné důvody nezákonnosti či nesprávnosti rozhodnutí magistrátu. Hodnocení žalovaného, který nepovažoval užití kontrolní šablony z procesních důvodů za souladné s právem, nepředstavuje změnu rozhodnutí, ale přezkum a vyhodnocení podkladů pro rozhodnutí, které byly žalobci známy. Nebyl tedy důvod měnit výrok rozhodnutí magistrátu a žalobcem odkazovaný § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu na věc vůbec nedopadal. Z ničeho pak neplyne, že by žalovaný jako odvolací orgán rozhodl nepřipustně v neprospěch žalobce (§ 82 zákona č. 200/1990 Sb.) nebo o zcela nové otázce (srov. rozsudek NSS č. j. 6 As 286/2018-34 ze dne 10. 12. 2018, č. 3738/2019 Sb. NSS, odst. 17–

21). Pokud se žalobce domníval, že fotografie bez kontrolní mřížky není dostatečným podkladem pro zjištění skutku, mohl to namítnout v žalobě. V ní však vlastní zjištění skutku nerozporoval.

Závěr

30. Rozhodnutí žalovaného tedy netrpí vytýkanými vadami řízení a jeho právní úvahy jsou v souladu se zákonem. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 věta první, § 110 odst. 3 s. ř. s.).
31. Nejvyšší správní soud v odst. 24 rozsudku č. j. 7 As 260/2019-37 uložil krajskému soudu, aby v dalším řízení předně prověřil „*tvrzení stěžovatele, že mu nebylo doručeno vyjádření žalovaného, jak to ukládá § 74 odst. 1 s. ř. s.*“ To nepředstavuje závazný právní názor, tedy závěr o aplikaci a interpretaci práva, jež bylo nebo mělo být užito v rozhodované věci (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 9 Afs 59/2007-56 ze dne 8. 7. 2008, č. 1723/2008 Sb. NSS), ale pokyn ke konkrétnímu postupu, jímž krajský soud vázán není (§ 110 odst. 4 s. ř. s. *a contrario*). Jen v mezích uvedeného se proto krajský soud uvedeným tvrzením žalobce zabýval a dospěl k závěru, že jde o námitku vad řízení, kterou žalobce uplatnil v odst. 7 kasační stížnosti. K jejímu posouzení tedy není funkčně příslušný krajský soud, ale Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1 s. ř. s.), který ji mohl posoudit podle obsahu spisu krajského soudu, zejména průkazu doručení na č. l. 40.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 31. července 2020

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce